

Marea Mișcare Adventă 2.0

Gili Cârstea

Rebeliunea contra guvernării divine, în care a fost atrasă rasa umană, nu se poate încheia decât atunci când vor fi spulberate și ultimele acuzații împotriva fundamentului creațiunii, legea eternă pe care se sprijină viața inteligentă în univers.

În 1844, un grup modest de la periferia lumii creștine a înțeles deodată sensul profeției din Daniel 8:14. Se împliniseră cele 2300 de seri și dimineți, deci Sanctuarul trebuia curățit.

Imediat au primit, prin descoperire cerească, explicația pentru acea profeție milenară: Hristos a trecut la a doua fază a lucrării Lui de Mare Preot, reprezentată de simbolica Zi a Ispășirii din sistemul ceremonial. Dacă în prima fază păcatele erau doar iertate, în cea de-a doua ele erau șterse, îndepărtate din tabără. O ușă a fost deschisă spre Sfânta Sfintelor, iar pionierii adventiști L-au urmat pe Hristos în lucrarea de ștergere a păcatelor. Au fost rugați să aștepte puțin, deoarece lucrarea urma să se realizeze mai întâi cu cei morți în Hristos.

Eroarea fatală a urmașilor pionierilor adventiști, care a și aruncat mișcarea în pandemia laodiceană, este că au tratat cu ușurătate, neglijență și mai târziu cu dispreț deschis și nedisimulat, viziunea care a produs marea mișcare adventă, aceea despre cele două tronuri. Nu au fost deloc impresionați, și nici îngroziți, de faptul că Satana a preluat lucrarea lui Dumnezeu din Sfânta, se dă drept Hristos și a captivat astfel întreaga lume.

Apoi au șters din publicațiile oficiale ultima parte a viziunii, care demasca întoarcerea lor în Sfânta: „Am văzut cum unul după altul părăseau gruparea celor care se rugau lui Isus în Sfânta Sfintelor, și mergeau să se alăture celor dinaintea tronului; și imediat primeau influența nesfântă a lui Satana” (The Day-Star, 14 martie 1846).

Mișcarea a devenit biserică, și de ani de zile strigă „Tată dă-ne duhul tău” spre tronul de pe care Satana mimează lucrarea lui Hristos. El suflă asupra lor influența lui nesfântă, singura explicație pentru starea de hipnoză profundă în care zace îngerul bisericii Laodicea de ani de zile. Din această stare nenorocită nu există ieșire, deoarece ei sunt convinși că cel ce le răspunde la rugăciune este Hristos.

Dumnezeu a trimis numeroase avertizări că „biserica a întors spatele lui Hristos și se îndreaptă repede spre Egipt,” dar ele au fost tratate cu dispreț, cu

aroganța că așa ceva nu se poate întâmpla unui popor care este „singurul obiect al iubirii și grijii lui Dumnezeu de pe pământ.”

În 1888 Dumnezeu a trimis „o foarte prețioasă solie” care arăta calea în Sfânta Sfintelor, calea consacrată, în speranța că va reuși să recupereze Marea Mișcare Adventă. Dar ei au insultat pe Duhul lui Dumnezeu și au răstignit din nou pe Hristos în persoana solilor Săi. Nu au vrut să vină la nuntă, fiind prea preocupați cu țarina și negustoria lor cu sufletele oamenilor.

În această situație, cerul a fost obligat să cheme pe cei de la drumuri și de la garduri. Adică să recurgă la căile neconvenționale de a recupera Mișcarea Adventă.

Astăzi suntem exact în mijlocul acestei lucrări uluitoare, incredibile și fascinante, când din mijlocul acestei biserici plecate în fața tronului din Sfânta, Dumnezeu ridică Marea Mișcare Adventă versiunea 2.0 – o ultimă și glorioasă demonstrație a ecuației că omenescul unit cu divinul nu comite păcat.

Isaia a vorbit despre acest fenomenal moment: „Și lumina lunii va fi ca lumina soarelui, iar lumina soarelui va fi de șapte ori mai mare (ca lumina a șapte zile), când va lega Domnul vânățile poporului Său și va tămădui rana loviturilor lui” (Isaia 30:26). Tămăduirea aceasta, ascunsă sub aripile Soarelui Neprihănirii (Maleahi 4:2) este chiar eliminarea păcatului prin unirea dintre uman și divin, produsul Zilei Ispășirii pentru cei vii, Nunta Mielului.

Se întâmplă chiar în aceste zile, când razele strălucitoare ale soarelui neprihănirii sunt recuperate de sub molozul erorilor, iar efectul primirii lor este garantat: tămăduirea vânăților „poporului Său,” ca să poată prezenta universului „un popor fără pată, zbârcitură sau ceva de felul acesta.”

„De aceea voi sfinți Numele Meu cel mare care a fost pângărit printre neamuri, pe care l-ați pângărit în mijlocul lor. Și neamurile vor cunoaște că Eu sunt Domnul, zice Domnul Dumnezeu, când voi fi sfințit în voi sub ochii lor” (Eze 36:23).

Iar singura speranță pentru o asemenea realizare colosală este lucrarea lui Hristos de dincolo de perdea, în care miresei Sale i se oferă haina de nuntă, aceea de în subțire, strălucitor și curat pe care a pierdut-o Eva în Eden.

Deoarece lumina a venit, și astfel Marea Mișcare Adventă a fost recuperată, în orice moment se poate auzi glasul Îngerului Domnului: „Dezbrăcați-l de hainele murdare de pe el și îmbrăcați-l cu haine de sărbătoare” (Zah 3:4).